

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ
ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΝΕΑΝΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΑΠΡΟΣΩΠΟΙ

Πλασθήκαμε από χῶμα μέ τά χέρια τοῦ Θεοῦ. Πλασθήκαμε μέ τήν εἰδική φροντίδα τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς. Πλασθήκαμε ἀπό τήν μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Πλασθήκαμε κατ' εἰκόνα Θεοῦ, δηλαδή ὡς ἀντίγραφα τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Κι ὅταν μάλιστα ξέρομε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου (Κολασ.1.15) τότε αὐτό σημαίνει ὅτι δέν εἴμαστε κάτι φθινό καί τιποτένιο, ἀλλά ὅτι πῶ ποσῆτιμο ὑπάρχει στόν κόσμο αὐτό. Εἴμαστε πρόσωπα μοναδικά καί ἀνεπανάληπτα. Πρόσωπα πού ἀντανακλοῦν τήν χάρη τοῦ Θεοῦ. Πρόσωπα μέ δύναμη καί ὁμορφιά. Πρόσωπα μέ βούληση, νόηση, συναίσθημα. Πρόσωπα γιά τά ὁποῖα ὁ Κύριος τονίζει, «ἐγὼ εἶπα, θεοί ἐστε» (Ιωάν.10.34).

Κι ἐμεῖς τί κάνουμε;

Κατανοοῦμε τόν πλοῦτο πού ἔχομε; Πῶς τόν ἀξιολογοῦμε; Πῶς τόν διαχειρίζομαστε; Πού τόν ἐμπιστευόμαστε; Πόσο τόν προσέχομε γιά νά μί μᾶς τόν κλέμουν. Κι ἀκόμη τί κάνουμε γιά νά

τόν ἐμπλουτίσουμε; Φυσικά σέ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους εἶναι φαναικό ὅτι ὁ πλοῦτος αὐτός μᾶς ἀνίκηει ὅσο ζοῦμε. Βέβαια δέν ἔχει σημασία ἂν εἴμαστε πλοῦσοι ἢ πτωχοί, ἐγγράμματοι ἢ ἀγράμματοι. Σημασία ἔχει ὅτι γνωρίζομε τήν ἀξία μας, γι' αὐτό καί καμμιάρωνομε γιά τόν ἑαυτό μας καί πιστεύομε ὅτι εἴμαστε οἱ πῶ σπουδαῖοι, οἱ πῶ κατάλληλοι, οἱ πῶ ὠραῖοι, οἱ πῶ ἀξιοι. Κι ὅλα αὐτά ἂν καί μοιάζουν λανθασμένα, στό βάθος εἶναι σωστά. Διότι ἐκφράζουν τήν μία καί μοναδική ἀλήθεια, ὅτι εἴμαστε ἕνας θησαυρός ἀνεπανάληπτος. Ἔτσι λοιπόν δέν ἐντοπίζεται ἐδῶ τὸ λάθος μας. Ἄλλοῦ εἶναι τὸ λάθος.

Τὸ λάθος εἶναι ὅτι αὐτόν τόν θησαυρό δέν τόν διαχειρίζομαστε σωστά. Καί τοῦτο διότι δέν προσπαθοῦμε νά τόν διαχειριστοῦμε καί νά τόν κατανοήσομε μέ τήν ἀρετή τῆς αὐτογνωσίας, ἀλλά γνωρίζομε τόν θησαυρό μας μόνο μέσα ἀπό τήν γνώση τῶν ἀλλῶν. Φυσικά τὸ νά δεχθῶ βοήθεια γιά τήν κατανόηση τοῦ ἑαυτοῦ μου δέν εἶναι λάθος. Ἀλλά μιά τέτοια βοήθεια σωστή θά μπορούσε νά μοῦ τήν προσφέρει μόνο ὁ κατασκευαστής-δημιουργός μου.

Κάθε ἀλλῶ βοήθεια δέν μέ βοηθᾶ νά κατανοήσω σωστά τόν ἑαυτό μου, ἀλλά ἀφοῦ μέ ἐνατάζει σέ μιά ὁμάδα, σ' ἕνα σύστημα, σ' ἕναν ὑπολογοστή, μέ κατατάσει σέ κατηγορίες καί μέ μετᾶ μέ γενικά δεδομένα. Ἔτσι παύω πλεόν νά εἶμαι μιά μοναδική καί ἀνεπανάληπτη προσωπικότητα, παύω νά ἔχω μοναδική ἀξία, παύω νά ἔχω πρόσωπο. Γίνομαι ἀπρόσωπος, γίνομαι ἕνα νούμερο, γίνομαι ἀντικείμενο, γίνομαι μηχανή, ἢ ὁποῖα δουλεῖ ὑποταγμένη σέ τύπους καί ὄχι σέ προσωπικές ἀξίες. Γι' αὐτό καί χάθηκαν οἱ ἀξίες ἀπό τή ζωή μας. Νομίζομε ὅτι ἔχομε γοδστο καί ἄπομη. Ἀλλά τελικά τὸ πῶς ντύνομαι, γυμνάζομαι, μοχαγωγοῦμαι, ἐμπορεῶμαι, ἐξαρτᾶται ἀπό τὸ τί θά ποῦν οἱ ἀλλοι.

Ἔτσι ὅμως δέν ἔχομε καμιά προσωπική ἀξία καί ζοῦμε μέ τήν πλάνη ὅτι ἔχομε προσωπικότητα ἐνῶ εἴμαστε ἀπρόσωπες μηχανές.

Κι ὅμως ὁ Κύριος σταυρώθηκε κι ἀναστήθηκε καί μεριμνᾶ γιά τόν καθένα χωριστά, γιατί εἴμαστε εἰκόνα δική Του. Δέν εἴμαστε ἀπρόσωποι, ἀλλά υἱοὶ Θεοῦ καί κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΟΥ ΑΝΑΖΗΤΩ

Μ

ήν αποστρέφεις τό πρόσωπό σου Κύριε, από μένα τόν άμαρτωλό. Μή μ' έγκαταλείπεις στους δρόμους του έγωϊσμού μου. Μή μέ ξεχνᾶς στά μονοπάτια των έπιθυμιών μου. Μή μ' αφήνεις νά ξεγλιστρήσω σέ κοσμικές αναρχήσεις. Μή μέ απορρίψεις όταν έλθω κοντά σου λαιρωμένος από τίς άμαρτίες μου.

Ναί Κύριε, μή παύσεις ποτέ νά μέ προσέχεις στίς δυσκολίες, αλλά καί στίς εύκολίες της ζωής μου, στίς πίκρες καί στίς χαρές μου, στίς αποτυχίες καί στίς έπιτυχίες μου.

Μήν αποστρέφεις τό πρόσωπό σου Κύριε, από μένα τόν άμαρτωλό την ώρα του πάθους, γιατί σκοτίζεται ο νοῦς μου. Την ώρα του πειρασμού, γιατί παραλύει ή δύναμη της θελήσεώς μου. Την ώρα του πόνου, γιατί τό βάρος του μπορεϊ νά μέ γονατίσει. Την ώρα του ένθουσιασμού γιατί δέν κυβερνώ σωστά τίς σκέψεις μου. Την ώρα της απελπισίας γιατί νομιζω πώς χάνεται τό πᾶν από τή ζωή μου.

Μήν αποστρέφεις τό πρόσωπό σου Κύριε, από μένα τόν άμαρτωλό. Την ώρα του θυμού γιατί δέν ξέρω τί κάνω καί τί λέγω καθώς κατακαίονται τᾶ σωθικά μου. Την ώρα της αδυναμίας γιατί μπορεϊ νά εξαπατηθῶ καί νά μέ καταστρέψει ο διάβολος. Την ώρα του φόβου γιατί τᾶ έχω χαμένα. Την ώρα της χαράς γιατί μπορεϊ νά μη την διαχειριστῶ σωστά. Την ώρα της αγάπης για νά είναι γνήσια καί αληθινή, απαλλαγμένη από τό βάρος της απάτης.

Κύριε, όλη μου ή ζωή θέλω νά είναι κάτω απ' τό δικό σου βλέμμα, κάτω από την δική Σου θεία σκέπη. Καί πάντοτε στην ύπακοή του θείου Σου θελήματος, Αμήν.

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΙΣ.ΧΡ

Χαμένος ο σύγχρονος άνθρωπος στίς ύλικές απάτες καί στίς σύγχρονες φαινομενικές καί έπιφανειακές απολαύσεις αναζητᾶ την αλήθεια για τόν έαυτό του καί για την ύπαρξή του. Αναζητᾶ διέξοδα καί τρόπος φυγής από τό δαιδαλώδες σπήλαιο της σημερινής κοινωνίας. Αναζητᾶ την προσωπικότητά του, τό δικό του πρόσωπο που τό άφησε νά αναμιχθεϊ μέ την μάζα της σύγχρονης έποχής καί δέν τό αναγνωρίζει. Πράγματι, ο σύγχρονος άνθρωπος αναζητᾶ, αλλά τεμπέλικα, ναυχελικά, αδύναμα. Αναζητᾶ τό πνεῦμα ένῶ απολαμβάνει την ύλη. Αναζητᾶ τᾶ ύψηλά, ένῶ αγαπᾶ νά ζει χαντακωμένος. Αναζητᾶ Σωτήρες, αλλά δέν τους αναγνωρίζει γιατί δέν τους βλέπει. Ο σύγχρονος άνθρωπος λέει ότι θέλει νά έλθει κοντά στον Ίησού Χριστό, αλλά δέν τόν ξέρει γιατί τόν έχουν, λέγει, εξαπατήσει καί του έδειξαν ένα ψεύτικο πρόσωπο του Ίησού Χριστού. Έτσι, ψάχνει νά βρει τό πραγματικό πρόσωπο του Κυρίου. Κι επειδή δέν τό βρίσκει λέγει ότι ο Χριστός είναι κατασκεύασμα κι όχι πραγματικότητα.

Ο Ίησους Χριστός, λένε, δέν υπάρχει αφού ποτέ δέν εμφανίσθηκε, μετά την Ανάστασή Του, σέ Ρωμαίους, παρά μόνο σέ φίλους του καί ποτέ κανείς δέν μᾶς περιγράφει ποιό είναι τό πρόσωπό του. Φυσικά τό λάθος τους είναι ότι αναζητούν τόν Ίησού Χριστό ως άνθρωπο καί όχι ως Θεό, γι' αυτό καί δέν τόν βλέπουν.

Όμως αν μελετήσουν θά μάθουν ότι ή δράση της Αναστάσεως του Κυρίου μας άρχισε μέ τό «τετέλεσται» καθώς «τό καταπέτασμα του ναού έσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω, καί ή γη έσεισθη καί αί πέτραι έσχίσθησαν, καί τᾶ μνημεία ανεώχθησαν καί πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων ήγγεθη, καί έξελθόντες εκ των μνημείων, μετά την έγερσιν αυτού

εισήλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς. Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες: ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος» (Ιω.27.51-54). Ὅλα αὐτὰ τὰ συγκλονιστικά γεγονότα δὲν ἦταν γεγονότα θανάτου, ἀλλὰ γεγονότα Αναστάσεως καὶ Ζωῆς. Ἔτσι λοιπὸν οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶτες καὶ ὁ Ἐκατόνταρχος εἶδαν τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου, τὸ νέο πρόσωπο τῆς Αναστάσεως πού μέ τὸ «τετέλεσται» ἄρχισε μιὰ νέα ἀρχὴ δράσεως, τὴν ἀρχὴ τῆς Αναστάσεως.

Ἄλλ' ἄς μὴ ξαχνοῦμε καὶ τὴν ἀγάπη πού ἔχει ὁ Κύριος γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς πού τρέχουν κοντὰ τοῦ ἀναζητῶντας τὸ πρόσωπόν Του καθὼς ὁ πρ.Δαυὶδ λέγει «τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω» Ψαλμ.26.8

Σ' ὅλους αὐτοὺς ὁ Κύριος μέ πολὺ ἀγάπη εἶπε «ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν.... ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατὴρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν. ὁ μὴ ἀγαπῶν με τοὺς λόγους μου οὐ τηρεῖ· καὶ ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἐστὶν ἐμός, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με πατρὸς» (Ιω.14.21-24)

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους πού γεμίζουν τὶς καρδιές τους μέ κακίες καὶ φθόνους ὁ Κύριος λέγει «ἐγὼ δὲ ἀποστρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ διὰ πάσας τὰς κακίας, ἃς ἐποίησαν» Δευτ.31.18.

Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας ἄς γίνουν ἀφορμὴ γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὸ πότε βλέπουμε καὶ πότε δὲν βλέπουμε τὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου καὶ συγχρόνως σέ ποιά κατηγορία ἀνήκουμε.

ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐ γάμος εἶναι μαρτυρικός, ἀφοῦ εἶναι τὸ Μυστήριο τῆς ἀγάπης. Μιᾶς ἀγάπης πού ἀπὸ τὴν φύση της εἶναι μαρτύριο, σταυρός. Μὲ τὸ Μυστήριο τοῦ Γάμου δυὸ ἄνθρωποι ξένοι μεταξύ τους, δυὸ διαφορετικοὶ κόσμοι καὶ χαρακτήρες, ὁ καθένας τους μέ τὴν δική του νοοτροπία, τὰ ἐλαττώματα, καὶ τὶς ἀδυναμίες του, καλοῦνται νὰ ζήσουν ὅλη τους τὴ ζωὴ ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Νὰ τὸν ὑπομένουν καὶ νὰ τὸν ἀνέχονται. Ὅμως γιὰ μιὰ τέτοια ζωὴ χρειάζονται πραγματικὰ μεγάλα ἀποθέματα ἀληθινῆς καὶ ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης.

Οἱ Ἅγιοι Τιμόθεος καὶ Μαῦρα βίωσαν τὴν χαρὰ αὐτῆς τῆς ἀγάπης ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριο καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ σταυροῦ.

Ἡ καιρόπολη Παναπέα τῆς Αἰγύπτου ἦταν ἡ γενέτειρα τῶν δυὸ συζύγων, τοῦ Τιμοθέου καὶ τῆς Μαύρας. Ὁ Τιμόθεος, μέ τὴν συγκατάθεση τῆς Μαύρας, ἔγινε ἱερέας καὶ ἐκτελοῦσε τὴν ἱερατικὴ του διακονία μέ θερμότατο ζῆλο. Αὐτό, ὅμως, προξένησε μεγάλη ἀνησυχία στοὺς εἰδωλολάτρες, καὶ τὸν κατήγγειλαν στὸν ἀδίστακτο εἰδωλολάτρη ἑπαρχο Ἀρρίανό. Αὐτὸς ἀπέειλε καὶ διέταξε τὸν Τιμόθεο νὰ κάψει δημόσια τὰ ἱερά του βιβλία. Ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσε ὁ Τιμόθεος ἦταν ἀπάντηση πραγματικοῦ ἱερέα, μέ αὐταπάρνηση.

«Ἀδύνατο, ἔπαρχε, νὰ τὰ κάψω. Στὰ βιβλία αὐτὰ στηρίζομαι. Τὰ θεοῶν παῖδιά μου, καὶ κανένας πατέρας δὲν θανατώνει ποτὲ τὰ παῖδιά του μέ τὴν θέλησή του, ἔτσι κι ἐγὼ δὲν σοῦ παραδίδω τὰ ἱερά βιβλία γιὰ νὰ τὰ κάψεις. Ἀκόμη τὰ βιβλία αὐτὰ εἶναι γιὰ μένα τὰ ἱερά πνευματικὰ μου ὄπλα καὶ ἐφόδια. Καὶ καθὼς ὁ στρατιώτης στὴ μάχη δὲν παραδίδει τὰ ὄπλα του στὸν ἐχθρό, διότι ἀλλιῶς θεωρεῖται νικημένος, λιποτάκτης,

ἔτσι καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὰ παραδώσω. Δίνω τὴν ζωὴ μου, ἀλλὰ τὰ ἱερά μου βιβλία δὲν τὰ παραδίδω. Κάνε ὅ,τι νομίζεις». Ἐξαργιωμένος ἀπὸ τὴν ἀπάντηση ὁ Ἀθόριανὸς διέταξε νὰ τὸν βασανίσουν ἀνελέητα. Τοῦ ἔβαλαν στὰ αὐτιά πυρρακτωμένα σίδερα καὶ πετάχτηκαν οἱ κόρες τῶν ματιῶν του ἔξω. Μὲ τροχὸ τοῦ ἔσχισαν τὶς σάρκες καὶ τοῦ ἔσπασαν τὰ κόκαλα. Ἐπειτα ἔφεραν μπροστὰ του τὴν σύζυγό του Μαῦρα, γιὰ νὰ τὸν πείσει νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, ἀλλὰ συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Ἡ γυναῖκα του Μαῦρα, μὲ πόνο στὴν καρδιά, ἀλλὰ καὶ εὐψυχία, τὸν συνάντησε, τοῦ ἔδωσε θάρρος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ὁμολόγησε τὴν πίστη της, μπροστὰ στὸν ἀδίστακτο ἔπαρχο. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὸν βασανισμό της. Ἐπειδὴ ὅμως ἔμεινε θαυματουργικὰ ἀβλαβῆς ἀπὸ τὰ βασανιστήρια, αὐτὸς, μανιασμένος, διέταξε καὶ τοὺς θανάτωσαν μὲ σταυρικό θάνατο καὶ ἔτσι εἶχαν τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο τέλος μὲ Αὐτὸν ποὺ ἀγάπησαν περισσότερο ἀπὸ ὅλα στὴ ζωὴ τους. Ἐνῶ ἦσαν δέκα ἡμέρες κρεμασμένοι στὸν Σταυρὸ, δέχθηκαν λυσσαλέες ἐπιθέσεις ἀπὸ τὸν διάβολο, ποὺ νόμισε ὅτι θὰ τοὺς παρασύρει μὲ ἀπατηλὲς ὑποσχέσεις καὶ γήινες ἀπολαύσεις. Οἱ ἅγιοι τελικὰ τὸν νίκησαν, παρὰ τὸ ὅτι οἱ πειρασμοὶ αὐτοὶ ἦσαν ἄλλοτε δελεαστικοὶ καὶ ἄλλοτε ἐπώδυνοι. Πάλεψαν ὅμως μὲ μεγάλη ἀνδρεία καὶ ὁ ἕνας στήριζε τὸν ἄλλον.

Μιὰ τέτοια ἀγάπη, ποὺ εἶναι ὑπέρβαση τῆς φιλαυτίας, ἀντέχει ὡς τὸν τάφο, ἀλλὰ καὶ πέρα ἀπὸ αὐτόν. Στὶς ἡμέρες μας, ποὺ γίνεται τόσος λόγος γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀγάπη, οἱ ἄνθρωποι ἀποξενώνονται ὅλο καὶ περισσότερο καὶ τὰ διαζύγια πληθαίνουν γιὰ ἀσήμαντες, τὶς περισσότερες φορές, αἰτίες. Καὶ αὐτὸ διότι ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἀληθινή. Εἶναι ἀνακατεμένη μὲ τὸν ἐγωισμό καὶ τὰ ἄλλα πάθη καὶ ἐντελῶς ξένη πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ σταυροῦ, δηλαδὴ τῆς θυσίας, τῆς διακονίας καὶ τῆς προσφορᾶς. Ὁ φορέας τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης θυσιάζεται γιὰ νὰ ζήσουν οἱ ἄλλοι. Ἐνῶ τῆς ψεύτικης, θυσιάζει τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ζήσει αὐτὸς. Ὁ Τιμόθεος καὶ ἡ Μαῦρα ἦσαν σταυρωμένοι, ἀλλὰ καὶ ἀναστημένοι. Ἐζησαν ἐνωμένοι μὲ τὰ δεσμὰ τῆς γνήσιας ἀγάπης, ἔφυγαν ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸ ἐνωμένοι καὶ ἀγαπημένοι καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν καὶ νὰ προσγεύονται τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ μέχρι τὴν κοινὴ Ἀνάσταση. Ταυτόχρονα εἶναι φάροι πνευματικοὶ καὶ ὁδοδείκτες καὶ τῆς δικῆς μας σταυροαναστάσιμης πορείας καὶ ζωῆς.

Ἡ Ἐκκλησία μας τὸ ἅγιο αὐτὸ ζεῦγος τὸ τιμᾶ στὶς 3 Μαΐου.

**ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ
ΣΤ' ΟΥΡΑΝΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ**

ΠΟΣΟ ΕΣΥΠΝΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ:

Θ ἂ μᾶς ἱκανοποιούσε πάρα πολὺ ἂν μας ἔλεγαν ὅτι εἴμαστε ἔξυπνοι. Γι' αὐτὸ πολλές φορές μπαίνουμε στὸν πειρασμὸ νὰ ἀπαντήσουμε σὲ κάποια τέστ νοημοσύνης. Ἀλλὰ εἶναι γνωστὸ πλέον ὅτι γιὰ τὴν ἐπίλυση ἑνὸς προβλήματος, δὲν χρησιμοποιοῦμε ὅλο μας τὸν ἐγκέφαλο, ἀλλὰ μόνο ἓνα συγκεκριμένο τμήμα του. Αὐτὸ ποὺ χρειάζεται κάθε φορὰ ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο τοῦ προβλήματος. Ἐπομένως ἡ νοημοσύνη μας δὲν εἶναι μία, ἀλλὰ εἶναι πολὺμορφη. Οἱ ψυχολόγοι διαφροῦν τὴ νοημοσύνη σὲ 7 εἴδη, ποὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ 7 διαφορετικὰ πεδία τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας.

Ἐνα σημερινὸ IQ τέστ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐλέγχει δείγμα τῶν ἱκανοτήτων ποὺ θεωροῦμε ὅτι σχετίζονται μὲ τὴν εὐφυΐα. Πάντως τὰ τέστ νοημοσύνης δὲν ἐξετάζουν τὴν εὐφυΐα κατὰ ἓνα σφαιρικὸ τρόπο, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλέγχουν ἐκλεκτικὰ ὀρισμένα μόνο στοιχεῖα νοημοσύνης. Βέβαια κάθε ἄνθρωπος δὲν ἔρχεται στὸν κόσμο αὐτὸ ἀπὸ μόνος του, ἀλλὰ ἀπὸ κάποιους γονεῖς. Ἐτσι λοιπὸν ἂς ψάξουμε νὰ δοῦμε τελικὰ ὡς γονεῖς τί κάνουμε γιὰ νὰ γεννηθοῦν ἔξυπνα παιδιά; Σχετικὲς ἔρευνες ἔδειξαν ὅτι τὰ παιδιά ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ γονεῖς μεγαλύτερης ἡλικίας, ἐμφανίζουν χαμηλότερες ἐπιδόσεις στὰ τέστ νοημοσύνης σὲ σχέση μὲ τὰ παιδιά τῶν νεαρότερων γονέων. Δηλαδὴ τὰ παιδιά αὐτὰ ἐμφανίζουν σχετικὴ ὑστέρηση στὰ τέστ νευρογνωσιακῶν ἱκανοτήτων τόσο κατὰ τὴ νηπιακὴ ὅσο καὶ κατὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία. Προηγούμενες ἔρευνες εἶχαν δείξει συσχέτιση ἀνάμεσα στὴν ἡλικία τοῦ πατέρα (ὅταν εἶναι ἄνω τῶν 35 ἐτῶν) καὶ στὸν αὐξημένο κίνδυνο γιὰ ἐμφάνιση διαταρα-

χών στο παιδί, όπως ή δυσλεξία, ό αυτισμός και ή σχιζοφρένεια.

Η ιατρική λέγει ότι όσο μεγαλώνουν οί άνδρες, τά κύτταρα, τά όποία παράγουν τά σπερματοζώρια με ρυθμό περίπου 125 έκατομμυρίων ανά ήμέρα, με τήν ήλικία αδυνατίζουν, άτονούν και ύποφέρουν από συχνότερες μεταλλάξεις, πού στη συνέχεια κληρονομούνται στα παιδιά.

Αντίθετα δέν συμβαίνει τó ίδιο και με τίς μεγαλύτερες μητέρες, έπειδή τά ώρια τής γυναίκας σχηματίζονται όταν ακόμα αυτή βρίσκεται στη μήτρα ως έμβρυο κι έτσι τó DNA τους προστατεύεται από μεταλλάξεις μέχρι νά χρησιμοποιηθούν. Δηλαδή οί γυναίκες γεννιένται με ένα συγκεκριμένο απόθεμα ανώριμων ώαρίων περίπου 150.000, τά όποία παράγονται μέσα στις ώοθήκες τους προγεννητικά και εκεί είναι αποθηκευμένα έτσι ώστε αποδεσμεύεται κάθε μήνα ένα ώαριο κατά τήν ώορρηξία

Τά σπερματοζώρια όμως πού παράγονται καθημερινά είτε εκκρίνονται από τόν όργανισμό είτε έπαναρροφώνται από τó σώμα.

Βέβαια τó πόσο έξυπνος είναι ένας άνθρωπος αυτό είναι σχετικό και αδυνατούμε νά πούμε τί τελικά είναι «έξυπνάδα».

Η Ιστορία έχει αποδείξει επανειλημμένα ότι ή εύφυια, όταν δέν συνοδεύεται από άλλες ιδιότητες, μπορεί ν' αποδειχθεί επικίνδυνη τόσο για τó άτομο όσο και για τó κοινωνικό σύνολο. Αλλά εκτός από τήν Ιστορία και ή Ζωή, πού τόσο αγαπούμε, μάς προτρέπει νά ατενίζουμε έξυπνα και απλά τά 2 στάδια τής για νά επιβιώσουμε.

Πρώτο στάδιο. Η περίοδος τής συναρμολόγησής μας στη μήτρα τής μητέρας μας.

Δεύτερο στάδιο. Η περίοδος τών διαφόρων δοκιμασιών κάτω από τίς δικές μας έπιλογές και αποφάσεις για νά αποδείξουμε ότι είμαστε σκευή έκλεκτά και σημαντικά πού αξίζουν νά υπάρχουν και νά ζούν αιώνια.

Αυτό είναι ή πιό μεγάλη σύνεση και εύφυια. Τó νά κατακτήσεις δηλαδή τó αιώνίως ζήν. Ένω τó νά δοκιμάζεσαι χωρίς άποτέλεσμα αυτό είναι μεγάλη άνοησία. Διότι αποδεικνύεις ότι δέν αξίζεις τίποτα, άφου στο τέλος τών δοκιμασιών σου μετρήθηκες, ζυγίσθηκες και βρέθηκες λειψός και άχρηστος. Δαν.5.26-27.

Β. Η Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Εὐχαριστοῦμεν σοι, Κύριε, ό Θεός τών Δυνάμεων». Η ευχή αυτή, αρχίζει με μία ευχαριστία. Η όλη θ.λειτουργία αρχισε με έναν έπαινο «Εὐλογημένη ή Βασιλεία...» και τώρα ή θ.λειτουργία τών πιστών αρχίζει με μία ευχαριστία.

Κάνει εντύπωση ότι ό Κύριος σε καμία περίπτωση δέν έδειξε τó παράπονό του, ούτε όταν τόν έδιώξαν οί Γεργεσηνοί, ούτε όταν τόν ένέπαιζαν οί γραμματείς και οί Φαρισαίοι με τά έρωτήματά τους, παρά μόνον όταν θεράπευσε τούς λεπρούς πού δέν γύρισαν νά τού πουν ένα ευχαριστώ εκτός από έναν.

Ό άπ.Παῦλος λέγει: «εὐχάριστοι γίνεσθε... και πᾶν ό,τι ἂν ποιήτε εν λόγω ή εν έργω, πάντα εν ονόματι Κυρίου Ἰησοῦ, ευχαριστοῦντες τῷ Θεῷ και πατρὶ δι' αὐτοῦ» Κολ 3.15-17. Δηλαδή πάντοτε νά είμαστε ευγνώμονες. Τó ευχαριστώ δέν πρέπει νά φεύγει από τó στόμα μας.

Ακόμη και στήν πρωινή και στή βραδυνή προσευχή μας νά λέμε τó ευχαριστώ. Νά κάνουμε προσευχή τó πρωί για νά πούμε ευχαριστώ πού με αξίωσες νά ζυπνήσω. Και τó βράδυ νά πούμε σ' ευχαριστώ για τήν ήμέρα πού πέρασε.

«Ό Θεός τών Δυνάμεων». Τώρα αναφέρεται στις οὐράνιες δυνάμεις τών Αγγέλων οί όποίες παρίστανται ένώπιον τού Θεού τού Θεοῦ και τόν ύμνούν ακατάπαυστα. Δέν είναι άλλος αυτός ό Θεός τών Δυνάμεων, αλλά εδώ ένθυμείται ό ιερεύς τó εν οὐρανοίς θυσιαστήριο όπου οί άγγελοι ύμνούν τόν Θεό και έτσι γινόμαστε κι έμεις κρυφοί νοσταλγοί τής μετοχής μας στον χώρο αυτό διά τής θ.λειτουργίας. Γι' αυτό και συνεχίζει:

«τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς παραστήναι καὶ νῦν τῷ ἀγίῳ σου **Θυσιαστηρίῳ**». Εὐχαριστοῦμε λοιπὸν τὸν Θεὸ πού μᾶς ἀξιώνει νὰ βρεθοῦμε καὶ πάλι μπροστά στό ἅγιο θυσιαστήριό του.

Βέβαια δέν εὐχαριστοῦμε μόνο γιατί θά καταδεχθεῖ ὁ Κύριος νὰ τελέσουμε τὴν ἅγια θυσία Του, ἀλλά καὶ γιατί κάποτε ὁ ἀρχιερεὺς δέν ἔμπαινε μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων παρὰ μόνο μιά φορά τὸν χρόνο, ἐνῶ ἐμεῖς παντοῦ καὶ πάντοτε.

«καὶ προσπεσεῖν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων». Κατόπιν ζητᾶ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τοῦ συγχωρεθοῦν οἱ ἀμαρτίες οἱ δικές του, ἀλλά καὶ τοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος ἀμαρτήσε χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζει.

Ἐδῶ βλέπουμε τὸν ἱερέα νὰ εἶναι αὐστηρότερος μέ τὸν ἑαυτό του λέγοντας τὰ δικά του παραπτώματα «ἀμαρτήματα», ἐνῶ τοῦ λαοῦ «ἀγνοήματα». Ἔτσι πρέπει νὰ κάνουμε. Νὰ εἴμαστε αὐστηροί μέ τὸν ἑαυτό μας καὶ ἐπιεικεῖς μέ τοὺς ἄλλους.

Ἀκόμη ὅταν λέγει ἐδῶ γιὰ τὰ ἀμαρτήματα τοῦ ἱερέως καὶ τὰ ἀγνοήματα τοῦ λαοῦ δέν σημαίνει ὅτι ἡ θεία λειτουργία συγχωρεῖ τίς ἀμαρτίες μας, ἀλλά ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ δεχθεῖ τὴν προσφορά

Η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΗ

Ἡ Ἀναστήλωση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων κατὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς δίδει τὴν δυνατότητα νὰ ἀναπολήσουμε τὴν μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τὸν ὀδήγησε στὴν ἐνανθρώπηση γιὰ νὰ ἀνορθώσει ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ τὸν θάνατο τὸν κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντα ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσει στὴν αἰώνια ζωὴ καὶ Βασιλεία Του.

τῆς θυσίας μας, καθὼς φθάσαμε ἐνώπιον τοῦ φρικτοῦ θυσιαστηρίου ἐξομολογημένοι μὲν, ἀλλὰ ἀμαρτωλοὶ ἀφοῦ κανεὶς δέν εἶναι ἀναμάρτητος. Δηλαδή ἀναφερόμαστε στὰ μὴ σοβαρὰ ἀμαρτήματα πού ἔγιναν ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησή μας καὶ μετὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀμαρτήματα τρεχούσης φύσεως τῆς ζωῆς μας καὶ τὰ ὁποῖα κάποια στιγμή θά ἐξομολογηθοῦμε.

«Πρόσδεξαι, ὁ Θεός, τὴν δέησιν ἡμῶν ποιήσον ἡμᾶς ἀξίους γενέσθαι τοῦ προσφέρειν σοι δεήσεις, καὶ ἰκεσίας καὶ θυσίας, ἀναιμάκτους ὑπὲρ παντός τοῦ λαοῦ σου καὶ ἰκάνωσον ἡμᾶς, οὐς ἔθου εἰς τὴν διακονίαν σου ταύτην». Ζητᾶ ἀκόμη ὁ ἱερεὺς νὰ ἀκούσει ὁ Κύριος τίς προσευχές του καὶ συγχρόνως νὰ τὸν καταστήσει ἀξιο νὰ τοῦ μεταφέρει τίς προσευχές τοῦ λαοῦ καὶ νὰ κάνει δεκτὴ τὴν θυσία πού θά τελεσθεῖ ἐξ ὀνόματος ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ.

Βέβαια ὅπως πάντα βάζει καὶ τὸ στοιχεῖο τῆς ἐπιείκειας, τονίζοντας ὅτι ἐσύ μᾶς τοποθέτησες στὴν διακονία αὐτῆς τῆς θυσίας.

«Ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματός σου τοῦ ἁγίου». Πῶς νὰ μὴ τὸ πεῖ αὐτό, ἀφοῦ ὅ,τι τελεῖ ὁ ἱερεὺς τὸ τελεῖ μόνο μέ τὴν δύναμη τοῦ Ἁ. Πνεύματος; Ποτέ τὰ ἱ.Μυστήρια δέν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἀγιότητα ἢ ἀμαρτωλότητα τοῦ ἱερέως. Ὅποιος κι ἂν εἶναι ὁ ἱερεὺς τὸ μυστήριο εἶναι τὸ ἴδιο, ἀρκεῖ νὰ τελεῖται ὀρθά. Τελεῖται δέ ὀρθά ὅταν οἱ μετέχοντες λαϊκοὶ καὶ ὁ ἱερεὺς δέν ἀτακτοῦν καὶ ὅταν τὰ λόγια τοῦ ἱ.Μυστηρίου λέγονται σωστά καὶ δέν παραλείπουμε τίποτε.

«ἀκαταγνώστως καὶ ἀπροσκόπτως, ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν». Κι ἐδῶ ἄς θυμηθοῦμε τὸν εὐ.Ἰωάννη πού λέγει: «ἀγαπητοί, ἐὰν ἡ καρδιά ἡμῶν μὴ καταγινώσκη ἡμῶν, παρρησίαν ἔχομεν

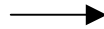
Μ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Με μεγάλη εὐλάβεια, σιωπὴ καὶ κατάνυξη τελέσθηκαν καὶ στὴν Ἑνορία μας οἱ ἀκολουθίες τῆς Μ.Εβδομάδος ὅπου καὶ τὰ πλήθη τῶν εὐλαβῶν ἐνοριτῶν καὶ προσκυνητῶν προσευχήθηκαν ἐκ βάθους ψυχῆς.

πρός τὸν Θεόν, καὶ ὁ ἐὰν αἰτῶμεν λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηροῦμεν καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιῶμεν» Α' Ἰω 3.21-22. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ δέχεται ὁ Θεός τις προσευχὴς μας ὅταν ἡ καρδιά μας εἶναι βρώμικη; Καθιστοῦν δὲ ἀκάθαρτη τὴν καρδιά μας ὄχι μόνο οἱ σαρκικὲς ἀμαρτίες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐγωισμοὶ μας, οἱ ζήλειες, ὁ φθόνος, ἡ κακότητα, ἡ ἀπουσία ἀγάπης. Καὶ ὁ ἀπ. Παῦλος καυχᾶται καὶ λέγει: «Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν αὕτη ἐστὶ, τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν ἀπλότητι καὶ εὐκρινείᾳ Θεοῦ, οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκικῇ, ἀλλ' ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεστράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ, περισσοτέρως δὲ πρὸς ὑμᾶς» Β' Κορ 1.12..

«ἐπικαλεῖσθαί σε ἐν παντί καιρῷ καὶ τόπῳ, ἵνα, εἰσακούων ἡμῶν, ἴλεως ἡμῖν εἶης, ἐν τῷ πλήθει τῆς σῆς ἀγαθότητος». Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐλογία ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπικαλεῖσαι τὸν Θεὸ ἀπὸ ὅποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς καὶ νὰ σέ ἀκούει. Καὶ τοῦτο διότι τότε στοὺς Ἰουδαίους δὲν ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ δυνατότητα. Τότε οἱ Ἰουδαῖοι μόνο στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος μποροῦσαν νὰ προσφέρουν τις θυσίες τους, γιατί ἔτσι ἦταν ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Σήμερα στοὺς Ἰουδαίους δὲν ὑπάρχει οὔτε ἱερωσύνη, οὔτε δυνατότητα προσφορᾶς θυσίας διότι καταστράφηκε ὁ Ναὸς τους. Ἐμεῖς ὅμως μποροῦμε νὰ τελοῦμε ὅλα τὰ ἱ.Μυστήρια, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχουν τὰ στοιχειώδη μέσα. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει τὴν τέλεση ἐνός μυστηρίου. Οὔτε ὁ τόπος, οὔτε ὁ χώρος, ἀφοῦ «ἐν παντί καιρῷ καὶ τόπῳ» μποροῦν νὰ τελεσθοῦν. Σήμερα φυσικά πού ὅλα στὴν ἐκκλησία βρῖσκονται ἐν εἰρήνῃ, τὰ ἱ.Μυστήρια τελοῦνται ἐντός τοῦ ἱ.Ναοῦ γιὰ λόγους εὐπρεπείας, τάξεως καὶ σεβασμοῦ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

Μέλη τῆς Ἐνοριακῆς Νεανικῆς Συντροφίᾳς μας ἔψαλαν τὰ ἐγκώμια κατὰ τὴν περιφορὰ τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου στίς Δ.Φ.Λαρίσης μέ τὴ συγκινητικὴ συμμετοχὴ τοῦ Διευθυντοῦ, ὑπαλλήλων καὶ λοιπῶν τροφίμων αὐτῆς.

Ἀπὸ ὅποιοδήποτε λοιπὸν σημεῖο τοῦ σύμπαντος ἂν φωνάξει κανεὶς πρὸς τὸν Θεό, σίγουρα θὰ τὸν ἀκούσει. Κανένας τόπος καὶ κανένας χρόνος δὲν δεσμεύει τὴν τέλεση κάποιου ἱ.Μυστηρίου.

Κλείνει δὲ ἡ εὐχή μὲ μιὰ μικρὴ δοξολογικὴ ἐκφώνηση πρὸς τὸν ἅγιο Τριαδικὸ Θεό.

Ἔτσι πρέπει σοὶ πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ... Λέγει δὲ ὁ ἅγ. Νικ. Καβάσιλας. «Ὅ,τι κάνουμε νὰ τὸ κάνουμε γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός... καὶ στὸν οὐρανό, ἀλλὰ καὶ στὴν γῆ τὸ ἴδιο πάντοτε γίνεται... καὶ τίς προσευχὴς καὶ τὴν διδασκαλία καὶ τίς συμβουλές καὶ καθέ τι τὸ ἱερό καὶ ἅγιο γίνεται μὲ ἓνα σκοπὸ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός»

Ἡ εὐχή αὐτὴ εἶναι κυρίως εὐχή τῶν λειτουργῶν, ἀλλὰ συμμετέχουν προσευχόμενοι καὶ οἱ πιστοί, γι' αὐτὸ καὶ ἐκφωνεῖ ὁ διάκονος τὸ Ἔτσι πρέπει σοὶ πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ... Λέγει δὲ καὶ ὁ ἀπ. Παῦλος: «ὅς ἐκ τηλικούτου θανάτου ἐρρύσατο ἡμᾶς καὶ ῥύεται, εἰς ὃν ἠλπύκαμεν ὅτι καὶ ἔτι ῥύσεται, συνυπουργούντων καὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν τῇ δεήσει, ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν» Β' Κορ 2.10-11. Δηλαδή ὁ Κύριος μὲ ἔσωσε μὲν ἀπὸ τόσοις θανατηφόροις κινδύνους, ἀλλὰ κι ἐσεῖς συντελέσα-

τε μὲ τίς προσευχὴς σας.

2) Αἰτήματα καὶ Β' εὐχή τῶν πιστῶν.

«Πάλιν καὶ πολλάκις σοὶ προσπίπτομεν... Καὶ πάλι, καὶ πολλές φορές προσπίπτομε ἐνώπιόν σου καὶ θερμὰ σέ παρακαλοῦμε, ἀγαθὴ καὶ φιλόνητο, γιὰ νὰ ἐπιβλέψεις εὐμενῶς στὴν δέησή μας καὶ νὰ καθαρίσεις τίς ψυχές καὶ τὰ σώματά μας ἀπὸ κάθε μολυσμὸ σαρκὸς καὶ πνεύματος. Ἔτσι δὲ νὰ μᾶς καταστήσεις τέτοιους ὥστε νὰ παραστοῦμε μπροστὰ στό θυσιαστήριό σου ἀνενοχοὶ καὶ ἀκατάκριτοι. Ἐκτός ἀπὸ αὐτὸ θέλουμε νὰ χαρίσεις καὶ σ' ὁ-

Ἄμεση εἶναι ἡ συμπαράσταση τῶν ἐπιτρόπων καὶ τῶν κυριῶν τῆς Φιλοπτώχου ἀδελφότητος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας πρὸς τοὺς ἀσθενοῦντες ἐνοριῆτες μας.

σους προσεύχονται μαζί μας, προκοπή στη ζωή τους και στην πίστη τους καθώς και πνευματική σύνεση. Κατάστησέ τους ικανούς ώστε πάντοτε με φόβο και με αγάπη νά σε λατρεύουν, και νά μετέχουν ανένοχα και ακατάκριτα τῶν ἀγίων σου Μυστηρίων, γενόμενοι ἔτσι ἄξιοι καί τῆς Βασιλείας σου.

Ἡ εὐχή αὐτή εἶναι γεμάτη μέ θαυμάσια ξεχειλίσματα βαθειᾶς συναισθήσεως τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας καί ἀμαρτωλότητος.

«Πάλιν καί πολλάκις». Δηλαδή λέγει ὅτι συνεχῶς καί συνεχῶς μόνο σέ σένα θά καταφεύγω καί πουθενά ἄλλοῦ. Καί πάλι τίς ἴδιες προσευχές καί πάλι τίς ἴδιες πράξεις. Κι ὅμως αὐτό τό συνεχόμενο καί ἐπαναλαμβανόμενο ἔργο δέν γίνεται ρουτίνα.

Ἐκπλήρομαι ὅταν καμμιά φορά λέγουν οἱ ἄνθρωποι, «ἔ, κάθε Κυριακή νά πάω ἐκκλησία, αὐτό δημιουργεῖ τύπους. Ἄν δέν τό νιώθω τί νά πάω νά κάνω» Κι ὅμως ἐδῶ ἡ εὐχή λέγει ὅτι καί πάλι νά, ἐδῶ εἶμαστε, καί θά τό κάνουμε αὐτό πάρα πολλές φορές καί συνεχῶς, θά σοῦ ζητᾶμε νά μᾶς ἀκούσεις καί νά ἀποδεχθεῖς τήν θυσία μας. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τήν ἐξομολόγηση, ὅπου λέγουν πολλοί τί νά ἔλθω νά πῶ πάλι τά ἴδια; Ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἐξομολογεῖται γιατί θά πει τά ἴδια εἶναι πιο ἐπικίνδυνος νά ξεφύγει ἀπό τήν πίστη του παρά ἐκεῖνος πού ἀμαρτάνει.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

(λαυράκια-τσιπούρες-μπακαλιάρους), καί γιά τίς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, 180 πλούσια δέματα μέ κρέας, τρόφιμα, γλυκίσματα κ.ἄ. Φυσικά μέσα σ' ὅλα αὐτά ἦταν καί οἱ προσφορές τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν καί ἐνοριτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τό καθαρό χρυσάφι ὅσο πιο πολὺ τὸ καῖς τόσο καθαρότερο γίνεται, ἔτσι καί ἡ Ὁρθοδοξία μας, εἶναι σάν χρυσάφι, πού βγήκε μέσα ἀπὸ τὰ πνευματικά καμίγια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῆ φωτιά τῶν διωγμῶν. Ἡ Ὁρθοδοξία λοιπὸν εἶναι διαμάντι, εἶναι ἥλιος πού λάμπει σ' ἀνα τολή καί δύση, εἶναι τὸ γάργαρα νερὸ πού ξεδιψᾷ τὸν διψασμένο.

Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεὸ πού γεννηθήκαμε Ἕλληνες καί ἀπὸ ὀρθόδοξους καί εὐλαβεῖς γονεῖς.

Ἡ Εορτὴ τῆς Ενορίας μας

Ἀπὸ τὴ παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγ. Γεωργίου μέχρι καί τὴν ἐπομένη ἡμέρα κατέφθασαν στὸν πάνσεπτο Ἱερό Ναὸ μας πλῆθη εὐλαβῶν προσκυνητῶν, γιά νά προσευχηθοῦν καί παρακαλέσουν τὸν Μεγαλομάρτυρα Ἅγιο Γεώργιο νά γίνεῖ ὁ θεραπευτής, ὁ φύλακας, ὁ προστάτης καί βοηθός στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς τους.

« ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ »
 ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ
 ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ
 ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΙΜ.ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Θ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
 ΤΗΛ. 2410 612 948 E-mail: galilea4@yahoo.gr
 ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΕΒΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ κ.ΙΓΝΑΤΙΟΥ
 ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΕΞΟΔΩΝ ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ
 ΚΑΙ ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ **ΕΝΤΥΠΩΣΗ**